

træde, at vi, efterat vi ved § 9 klart og principmæssigt have afgjort Spørgsmaalet, idet vi der have opretholdt, at Ridsstraffen skal blive ved, og at det er den udøvende Magt, der lidt efter lidt skal komme til at erkjende, om Samfundet kan undvære denne Magt, nu gjennem hele Loven skulde ville benægte vor Afstemnings Rigtighed, og det vilde vi gjøre, om vi ogsaa her borttog Ridsstraffen. Vi have hidtil kun beholdt den paa et eneste Sted efter Forslag af tre ærede Medlemmer, og tages den bort her, have vi opgivet Værdien og Begrundelsen af vor egen Beslutning med Hensyn til § 9. — Der er af forskjellige ærede Medlemmer fremsat et Par Ændringsforslag, som jeg skal tillade mig at omtale, det er Ændringsforslagene til §§ 215 og 216. Begge ere blevne begrundede af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgtreds (S. N. Hansen), og jeg samstemmer fuldkommen med ham i saa Henseende. De angaae de Fornærmelser og Krænkelser, der tilføies Folk ved Skrift og Tale. Det er efterhaanden blevet en Art Handelsvare at handle med Bagvabstøffer. (Hage: Det har det altid været!). Det har aldrig været det i den Grad, som det nu lidt efter lidt er blevet, og det har aldrig betalt sig saa godt. (Hage: Jo!). Ja! det ærede Medlem kan maaskee vide det, men det er min fulde Overbevisning, at det nu betaler sig saa godt, at man i saa Henseende gjør, hvad Bygherrerne gjøre med Hensyn til at arbejde om Søndagen. Naar disse see, at de ved at arbejde om Søndagen profitere Mere, end Mulcten er værd, arbejde de om Søndagen og betale Mulcten. Anseer vedkommende Bagvabstøffer Sagen for saa interessant, for at være saaledes paa Moden, at den vil vinde almindeligt Behag, saa bagvabstøffer og bagtaler han til en given Tid, selv om det koster flere Hundrede Rigsdaler; det er Bagvabstøffelsen da værd, og saaledes handler man med den Slags Artikler. Man lader sig indstøve og siger ganske rolig: Ærekrænkelse er min Metier, hvorefter man betaler Mulcten, men dette er en Tilstand, som ikke bør taales. Jeg indrømmer, at det er Skade, at Sligt skal forhindres ved Straf; det vilde være godt, om den almindelige Foragt imod Folk, der drive den Slags

Handel, kunde bringe dem bort herfra; men dertil ere vi ikke komne. Man sees, at de Mænd, der gjøre den største Brug af denne Forretning, ere mellem dem, som finde den største Anklag og Tilstemning, og man er da nødt til at bringe Forholdet frem i Straffeloven, for at betegne det, ikke blot som noget Strafbart, men tillige som noget Uværdigt. — Forslaget til § 216 kan i Grunden motiveres paa samme Maade; det har den samme Grund og vil benytte den samme Maade til at forhindre dette Uvæsen paa. Man skal vel lægge Mærke til, at betydelig stilsitsigt Færdighed og sunn Indklædning kan gjøre de alleruseligste og gemeneste Insinuationer taalelige, medens et ganske simpelt Ord, maaskee lidt grovt sagt, som f. Ex. „sure“ eller noget saadant, bliver stødende, naar det ikke kommer i en pynnelig Indklædning. Jeg forkaster ingenlunde den pynnelige Indklædning, men jeg for min Part finder mig bedre i et stikkeligt Ord i Badmel og Kofte end i gemene, insinuerende og bagvabstøfende Ord, om de end ere pynneligt indklædte, og jeg støtter altsaa disse to Ændringsforslag. — Et Medlem har stillet en Række Ændringsforslag til de saakaldte Sædelighedsparagrapher, og jeg troer, at han har fuldkommen Ret i, hvad han i saa Henseende har sagt. Loven har her bevæget sig paa et meget vanskeligt Terrain, hvorom der ikke mere kan lovgives paa den Maade. Vi ere, som bemærket af den ærede forrige Taler, endnu i en Tilstand, hvor Lovningerne af den kirkelige Lovgivning og Udviklingen gjennem den borgerlige Lovgivning paa en vis Maade gribe ind i hinanden. Efterat vi i Principet ere komne til fuldstændig kirkelig Frihed og i Gjærningen mere og mere udvikle os henimod den, maa den borgerlige Lovgivning slippe hele denne Lovning af den kirkelige Lovgivning ud af sin Haand, saaledes at alt dette bliver et Forhold mellem Menigheden og dens Medlemmer. Der er et Forhold, man maa see at ordne, men det kan maaskee ikke stee her gjennem Straffeloven; det er Forholdet mellem Fattigcommunen og Usædeligheden. Foraaavidt denne paadrager Fattigcommunen Byrder, bør den benytte sine Midler derimod, og det allerhelst paa en umiddelbar, directe Maade. Fattig-